

Jag heter Ebba och är 14 år.

Min familj består av mig, min mamma och pappa och min två år yngre lillebror. Jag bor i en villa i en liten fin stad. Jag cyklar till skolan och där hör jag till de populära tjejerna. Jag är faktiskt rätt snygg. Skolan går så där, men jag kämpar på. Jag tränar tennis fyra gånger i veckan, och sen är det matcher på helgerna. Jag kan cykla till träningen, men till tävlingarna kör mamma alltid. Pappa sköter brorsan och hans fotbollsträning. Mamma är ett bra stöd och är insatt i min träning, hon skapar ett kontaktnät och tar reda på vilka tävlingar som kan vara bra för mig att delta i. I somras kom jag tvåa i Båstad. Det var stort. Målet är att jag ska bli tennisproffs. När jag hinner går jag på basket och gymnastik. Och så går jag ut med grannens hund ibland. Jag älskar hundar.

Ibland längtar jag tillbaka till när jag var sex år och gick i ridskolan.

Det var roligt, riktigt roligt. Och ska jag vara ärlig så skulle jag nog hellre rida än spela tennis. Jag gillar samspelet med hästen.

Men det är försent att säga det nu, mamma skulle bli ledsen.

EBBA

Jag heter Elisabeth, är 14 år och kommer från Eritrea.

Jag bor på ett HVB-hem. Det är spännande att bo med tjejer från andra kulturer. Men det är jobbigt också, för det kommer nya tjejer hela tiden och det blir ofta bråk. Jag vill bara ha lugn och ro och gömmer mig på mitt rum. Jag vill inte ha mer bråk, det har hänt mig så mycket innan jag kom hit. Jag vill inte prata om det, inte tänka på det. Det är så annorlunda här.

I Eritrea var jag mest hemma och hjälpte till att passa barnen, men det var självklart för killarna att gå ut och jobba. I Sverige är vi fria att göra så mycket mer. Som att gå till ett fik själva. Det är ovant och jag tar alltid sällskap av kompisar.

Jag har börjat spela basket. Jag är lång och jag har upptäckt att jag har bollsinne. Jag hoppas att jag får komma till ett familjehem snart och då få börja skolan. Längtar efter att få lära mig mer. Jag har förstått att i Sverige kan även jag få läsa på universitetet.

Ibland tänker jag på min mamma och lillasyster. Vi flydde tillsammans men vi tappade bort varandra under ett bråk vid en gräns.

Lever de? Kommer jag någonsin att få träffa dem igen?

ELISABETH

Jag heter Fanny och är sjutton år.

Jag går barn- och fritidsprogrammet. Det är ok att gå där.

I högstadiet tröttnade jag på alla krav om toppbetyg och

på att lägga så mycket fritid på läxor. Mina kompisar blev

allt viktigare. Jag är mer hemma hos dem än hos mig. Vi

tittar på film, lyssnar på musik och spelar dataspel, ja, har

roligt helt enkelt. Sen bor vi nära slalombackar och jag och

mina kompisar hänger där också. Där finns de coola killarna.

Vi har lärt oss åka snowboard nu.

Vi bor i en stor villa i ett fint område i en mindre stad. Båda

mamma och pappa är jurister och jobbar mycket. De är inte så

glada åt att jag "bara" vill bli barnskötare. Jag har en syster som

går på läkarlinjen, och det gillar mina föräldrar. Jag önskar att

mamma hade mer tid med mig men det är mycket fokus på

syrran.

Vad vet hon om mig egentligen?

Mer än att jag inte gillar att plugga alltså.

FANNY

Jag heter Feliz och är femton år.

Jag älskar hästar och tillbringar all ledig tid i stallet.

Där har jag alla mina vänner, det är som mitt andra hem.

Jag har ingen egen häst, men är medryttare på en. Det är en nioårig D-ponny som heter Tequila. Hon är fantastisk och gillar att hoppa. Jag hoppar i lätt B. Det går bra och jag har vunnit några gånger, mest klubbävlingar. Mina föräldrar kommer från Argentina, men jag är född i Sverige. Jag har en storebror som betyder mycket för mig. Vi kan prata om det mesta. Kanske för att vi båda gillar samma typ av musik.

Annars är han en riktig är fotbollskille. Jag bor i en villa på landet.

Mina föräldrar vill ha nära till naturen. Pappa är trädgårds-mästare och har eget företag. Han jobbade med det i Argentina också, men växtligheten är annorlunda här, säger han. Han och mamma jobbar tillsammans och ibland hjälper jag också till.

Pappa vill att jag ska läsa ekonomi på gymnasiet och sen gå in i företaget. Jag vet inte, men kanske jag kan köpa en egen häst då.

FELIZ

Jag heter Isabelle och är sjutton år.

Jag går på frisörprogrammet på gymnasiet tillsammans med mina bästa kompisar. Vi har hängt ihop sen mellanstadiet.

Jag trivs på utbildningen. Mina föräldrar är skilda och jag bor hos min mamma. Hon jobbar på bank.

Mamma och jag har en hemlighet som vi båda gör allt för att dölja. Inte ens pappa vet.

Mamma har alkoholproblem. Hon dricker i perioder, och då mest hemma på kvällar och helger. Jag tar hand om henne när hon är för full. Då lagar jag också mat till oss och sköter städningen.

Och ibland ringer jag till hennes jobb och säger att hon är sjuk.

Jag älskar min mamma, men ibland känns det som om jag är hennes mamma och inte tvärtom. När hon är nykter kan vi prata om det mesta, då är hon mer som en kompis.

Vi bor i en stor lägenhet i centrum, men jag vill inte ta hem mina kompisar. Jag vill inte att de ska se henne full.

Jag brukar ljuga och säga att hon har migrän och behöver lugn och ro.

ISABELLE

Jag heter Johanna och är femton år.

Mitt stora intresse är fotboll. Jag tränar tre gånger i veckan och har oftast matcher på helgerna. Min lillasyster Emma som är tretton spelar också. Mamma och pappa kör oss till träningarna och försöker se alla våra matcher. Mina bästa kompisar är med i samma lag som jag, så vi ses nästan jämt. Jag hoppas på att komma in på ekonomiprogrammet på gymnasiet, men jag vet inte om betygen räcker. Jag slarvar lite med läxorna för jag tycker att fotbollen är både roligare och viktigare. Det gillar inte mina föräldrar.

De tjarar jättemycket på mig om skolan – mest mamma – och vill hjälpa mig med läxorna. Men jag vägrar – vi blir bara ovänner då. Jag klarar mig själv.

Vi har två supergulliga katter som får vara ute ibland nu, för förra året flyttade vi från vår lägenhet till en villa.

JOHANNA

Jag heter Josefin och är femton år.

Jag går i en musikklass och jag älskar musik, att sjunga och uppträda. Jag sjunger jämt. Mamma säger att jag sjöng innan jag kunde prata. Jag spelar flera instrument, mest gillar jag gitarr, men piano är också ok. Jag skriver egna texter och när jag gör musik till dem använder jag pianot. Jag hoppas på att komma in på en linje med musikinriktning på gymnasiet.

Min dröm är att komma med i Idol, kanske söker jag nästa år.

Mamma jobbar på Ica, hon drömde också om att bli artist när hon var ung. Vi är bästa vänner och vi kan prata om allt.

Mamma och jag bor i en förort. Jag trivs bra där. Varannan vecka bor jag hos pappa, han bor i samma område som oss. Han tycker att jag ska satsa på fotboll i stället.

Det finns pengar i det, säger han. Han är för rolig, jag har ju inget bollsinne, har han aldrig sett det?!

Men han är glad att jag har ett intresse och inte bara drar runt i centrum med kompisar och hamnar i trubbel.

JOSEFIN

Jag heter Julia och är sexton år.

Mina föräldrar är skilda och jag bor med min mamma och hennes nya kille i en lägenhet. Han flyttade in för ett år sedan. Först gillade jag inte att mamma skaffade en ny kille, jag ville vara själv med mamma. Vi var ju bästa vänner. Så jag var rätt besvärlig, och mammas och min kontakt blev sämre. Jag bråkade om allt och tyckte att jag skulle bestämma allt. Gillade inte att mamma la sig i vad jag hade på mig. Jag dissade mina två yngre bonussyskon och tyckte att de skulle bo hos sin mamma hela tiden och inte hos oss varannan vecka. De delar rum hos oss, men jag har mitt eget, tack och lov. Jag älskar att laga mat och baka och gör det ofta hemma. Jag testar nya recept, nya kryddor och läser i kokböcker och på nätet. Jag tittar på alla mat- och bakprogram på TV. Min dröm är att få leda ett eget matlagningsprogram. Jag har just börjat gymnasiet och fått många nya vänner. Sedan en månad tillbaka är jag ihop med Jonatan som går i min klass och jag är superkär.

JULIA

Jag heter Leah och är femton år.

Jag kom ensam från Syrien och har bott i Sverige i 5 månader.

Mina föräldrar betalade smugglare för att hjälpa mig bort från kriget. Jag bor hos min kusin och hennes familj. Där pratar jag både kurdiska och arabiska, och lite svenska. Jag saknar mamma och pappa och mina tre småsyskon jättemycket. Vi står varandra så nära, och min mamma och jag kunde prata om allt. Hon är min trygghet och mitt stöd. Nu är jag bara rädd att de ska skadas av bomber. Jag blir lycklig varje gång jag får kontakt med dem på WhatsApp för då vet jag att de lever.

Jag går i förberedelseklass men hoppas på att få börja i vanlig klass nästa år. Men mest av allt drömmer jag om att min familj får komma hit och att vi får en egen lägenhet. Då ska jag visa dem den svenska naturen, alla träd och alla fina hus som inte är ruiner eller har skotthål. Kanske kommer de att ha svårt med kylan och snön. Men jag vet att de kommer att älska tystnaden. Inga bomber, inga kulsprutesalvor som hörs. Bara fåglar och vinden sus.

LEAH

Jag heter Nastaran och är nitton år.

Jag är född i Afghanistan, men flyttade till Sverige med mina föräldrar och mina fem syskon när jag var tretton. Det var svårt att lära sig svenska men vi syskon hjälpte varandra. För mamma och pappa var det svårare med språket. I Afghanistan var mamma läkare och pappa journalist. Nu är båda arbetslösa, men de mår inte bra av att vara hemma, så de bara måste få ett jobb nu.

Till hösten hoppas jag på att komma in på tandläkarhögskolan. Jag pluggar mycket men när jag hinner syr jag egna kläder och hittar på egna mönster. Jag älskar mode och om jag ska vara riktigt ärlig drömmer jag om att bli modedesigner. Vi bor i en mångkulturell förort och jag har vänner från olika delar av världen. Deras klädstil inspirerar mig när jag designar. Men det är svårt att försörja sig på den drömmen, så det får nog fortsätta att vara min hobby.

NASTARAN

Jag heter Olivia och är 16 år.

Jag sitter mest hemma och spelar på datorn. Jag har svårt att koncentrera mig och blir lätt störd när det pratas för mycket i klassrummet. Skolan har varit jobbig och det har inte gått så bra.

Jag skolkade mycket, och i nian slutade jag att gå dit. Då, äntligen, gjordes det en utredning och nu vet jag att jag har ADHD.

Jag vet inte vad jag vill bli men kanske nåt med datorer, för när

Jag sitter vid datorn kan jag fokusera.

Nästa termin ska jag börja på det individuella programmet på gymnasiet. Mamma arbetar som sjukgymnast. Hon gör så gott hon kan, men när jag mår dåligt börjar hon alltid prata skit om pappa, allt är hans fel, tycker hon, och då mår jag ännu sämre, så jag undviker att anförtro mig åt henne.

Min pappa har jag inte mycket kontakt med. Han har ny fru och två barn, och har inte tid med mig.

Jag bor i en lägenhet i en förort.

OLIVIA

Jag heter Roza och är 18 år.

Jag är född i Sverige men mina föräldrar kommer från Kurdistan.

Jag har växt upp i en mångkulturell förort men levt som de flesta svenska tjejer. Ingen själ och sånt. För ett par år sedan blev jag ihop med en svensk kille. Mina föräldrar tvingade oss att förlova oss. Men efter ett tag tog det slut och då började pappa begränsa mitt liv.

Jag skulle gå direkt hem från skolan, jag fick inte gå på fik eller bio och inte prata i telefon med vänner. Ibland slog pappa mig, drog mig i håret och kallade mig hora. I somras planerade mina föräldrar en resa till Kurdistan och det var viktigt att jag följde med. Pappa blev lite snällare.

Jag började ana oråd: planerade de att gifta bort mig med min kusin där?

Jag pressade mamma och hon bekräftade det. Hon sa att hon var emot det men att hon inte kunde säga emot pappa. Det handlar ju om familjens heder. Den går före allt. Jag tog kontakt med en organisation som heter GAPF som hjälper tjejer som jag. Dit flydde jag dagen innan vi skulle resa till Kurdistan. GAPF har hjälpt mig med en hemlig adress och nytt namn. Ingen i min familj eller någon av mina vänner vet var jag bor. Jag saknar min mamma, men är besviken på att hon inte kunde hjälpa mig.

ROZA

Jag heter Sanna och är 19 år.

Jag går sista året på gymnasiet och bor med min pappa och två små bröder på landet. När jag var nio körde min mamma mig till baletträningen. Det var halt, bilen fick sladd och for in i ett träd. Min mamma dog. Jag skadade nedre delen av ryggen, så benen fungerar inte längre. Nu sitter jag i rullstol.

Men jag klarar av det mesta ändå. Min skola är handikappanpassad, så där går det rätt bra att ta sig fram själv. Men att dra runt på stan med mina kompisar kan vara svårt ibland.

Det finns trappor eller höga trösklar som skapar problem.

Jag spelar rullstolsbasket på elitnivå. Efter gymnasiet vill jag bli baskettränare. Min pappa är snickare och jobbar mycket, men försöker ändå köra mina brorsor till fotbollsträning och stötta min basket. Vi fyra har blivit ett bra team, som städar, tvättar och lagar mat enligt ett schema. Men en mamma är en mamma och jag saknar min, oftast när jag ska sova. Då tänker jag på henne och pratar med henne om sånt som är svårt att prata med pappa om. Jag vet att pappa tar tabletter ibland för att må bra. Det oroar mig.

SANNA

Jag heter Sara och är sexton år.

Jag har precis börjat på naturprogrammet. Mina föräldrar är så stolta över att det går så bra för mig i skolan, och de hoppas att jag kan nå mitt mål, att bli läkare. Allra helst vill jag bli kirurg.

Det är min dröm. Fast ibland undrar jag om inte den drömmen är viktigare för mina föräldrar. De har aldrig pluggat. Mamma arbetar på hemtjänst och pappa kör taxi.

Ibland känner jag mig pressad. Tänk om jag misslyckas – vad besvikna de skulle bli! Det kanske skulle vara lättare om jag haft syskon. Som tur är har jag i alla fall en bästis som heter Anna och vi är nästan jämt tillsammans.

Hon går i samma klass som jag och hon förstår mig.

Staden jag bor i ligger vid havet, och där vid hamnen finns ett billigt fik. Där brukar jag och Anna hänga och prata om livet, killar eller göra läxor tillsammans. Jag bor i en rätt liten lägenhet och det gör Anna också, så ibland är det skönt att sitta på fiket.

SARA

Jag heter Sofia och är sjutton år.

Jag är jättekär i Anna. Vi har varit tillsammans i över tre månader nu. Jag har inte berättat för mina föräldrar att jag är kär i en tjej. Jag vet inte om de kommer att gilla det.

Men min storasyster vet. Det är tur att jag har henne att prata med.

Båda mina föräldrar är jurister och jobbar mycket, så syrran och jag är vana att klara oss själva. Vi bor i en stor lägenhet i centrum.

Anna har varit hemma hos mig flera gånger, men det är när mamma och pappa jobbar. Jag går på samhällsprogrammet, det var där jag träffade Anna.

Jag vet inte vad jag ska göra när jag är klar med gymnasiet, kanske jobba ihop pengar och resa någonstans. Jag ska i alla fall inte bli jurist som mina föräldrar, de jobbar alldeles för mycket. Min syrra funderar på att bli lärare.

SOFIA

Jag heter Suado. Det betyder lycka.

Jag är 18 och kom från Somalia med min mamma och två småsyskon för sju år sedan. Det var inbördeskrig där med mycket våld och övergrepp och vi hade tur som fick komma till Sverige.

Vi bor i ett hus i ett litet samhälle i norra Sverige. Här bor inte så många andra invandrare och det var bra, för jag tvingades lära mig svenska snabbt. Min mamma har svenska vänner. I våras fick vi svenskt medborgarskap. Åh, vad jag kramade mamma då. Vi hoppade runt, runt av glädje.

Jag är muslim och bär slöja, men för övrigt är jag klädd som alla andra. Jag pratar både somaliska, arabiska och svenska hemma.

Jag går på vårdprogrammet och när jag är färdig nästa år ska jag jobba som undersköterska, kanske med gamla människor. Det är ett jobb jag kan få här där jag bor. Jag vill inte flytta ifrån mamma och mina syskon.

Jag är lite småkär i Tobias, en kille i skolan, men vi är inte ihop.

Vi får se hur det går.

SUADO

Jag heter Tilda och går i åttan. Jag trivs bra i skolan men ännu bättre i stallet. Jag cyklar dit nästan varje dag. Men först måste jag alltid göra läxorna, det är mamma noga med.

- I hästar finns det ingen framtid, säger hon, men med bra betyg har du stora möjligheter att bli vad du vill. Ridning får du ha som hobby. Vi bråkar ofta om min ridning och vi blir lika arga båda två varje gång. Sist hade jag förberett mig och skrek att jag ska göra som hon vill, plugga hårt. För då kan jag komma in på Naturbruksprogrammet med inriktning häst och sen Hippologprogrammet i Flyinge. Och då blir jag ju det jag vill. Sedan dess är det lite lugnare hemma. Mamma hoppas väl på att jag tappar intresset för ridning. Hon klagar ibland på mig och tycker att jag inte behöver se ut som jag kommer från stallet jämt. Mamma tycker att jag ska lära lite av min storasyster, men hon är ju helt märkesfixerad vad gäller kläder och det är inte alls min stil. Vi bor i ett fint område och syrran passar in bra där. Men jag och mina kompisar bryr oss inte om det senaste modet och inte om killar heller. Vi är hästnördarna på skolan och stolta över att vara det.

TILDA

Jag heter Vera och är fjorton år.

Jag bor varannan vecka hos mamma och varannan hos pappa.

Jag tycker att det kan vara jobbigt ibland att flytta mellan lägenheterna. Det är så mycket att komma ihåg att ta med sig.

Jag önskar att jag hade ett syskon att flytta tillsammans med.

Det hade varit roligare. Både mamma och pappa jobbar ganska mycket. Jag är så gammal nu att jag skulle kunna välja att bara bo på ett ställe, men det är svårt - jag älskar båda mina föräldrar. Så jag fortsätter att flytta emellan.

Jag har haft diabetes sedan jag var tre år, och jag har alltid en insulinpump hängande i mitt skärp.

Jag är kär i Jens i parallellklassen, men han är ihop med Saga i min klass. Min bästis Erika är ihop med en kille i nian och vi ses inte lika ofta som förr.

Jag känner mig ensam ibland. Då söker jag kontakt med andra på Kik. Där är jag helt anonym och kan "kika" med vem jag vill.

Det är spännande!

VERA

Jag heter Viktoria och går första året på gymnasiet.

Jag går samhällsprogrammet med inriktning media och stortrivs.

Jag föddes som pojke och har hetat Viktor. Jag har alltid känt mig annorlunda och varit tjejig. I skolan blev jag retad för det och kallades bög. Mamma lät mig vara tjejig och köpte dockor till mig när jag var liten, pappa körde den omvända taktiken och gjorde mycket killgrejer med mig. Men när jag kom i puberteten ställdes allt på sin spets, och jag började må dåligt. Det var först när jag såg ett program på TV om transsexuella som jag förstod jag att jag inte var ensam. Till slut kände jag att det inte gick längre och jag berättade för mamma. Det var svårt för oss båda. Men hon förstod. Och hon föreslog att jag skulle klä mig som tjej hemma och när vi åkte på semester, så jag fick känna om det var på rätt spår. Det kändes så rätt. Pappa hoppades på att det bara var en fas som jag gick igenom. Men under sommarlovet före nian lämnade jag pojken Viktor bakom mig och blev Viktoria. Då hade jag gjort en medicinsk utredning och börjat ta sprutor så att jag inte skulle komma i målbrottet. Några av mina gamla klasskompisar har accepterat mig som tjej, andra pratar inte med mig eller skrattar åt mig när de ser mig.

VIKTORIA

Jag heter Zoe och är arton år.

Mitt namn är inte särskilt svenskt men jag känner mig svensk

för det är här jag har vuxit upp. Mina föräldrar adopterade mig

från Sydafrika och jag kom hit när jag var två år. Jag minns ingenting

av mitt liv i Sydafrika. Jag älskar mina föräldrar och känner att jag får

mycket kärlek och stöd av dem. Men det är inte alltid lätt att vara mörk

i Sverige. Vi bor på landet och det är inte många mörka här. Så jag sticker

ut. Ibland pratar folk till mig som om jag inte kan svenska. När jag var

mindre kände de till och med på mitt hår och tyckte jag var så gullig.

Jag hatade det. Jag känner mig ju svensk. När det känns jobbigt pratar

jag med mina föräldrar om det.

Jag är osäker på vad jag vill göra i framtiden. Jag är skoltrött men försöker

stå ut med gymnasiet. Jag och mina två bästa vänner brukar ta bussen

in till stan och gå på olika klubbar och dansa. Där känner jag mig fri.

Någon av våra föräldrar brukar hämta oss, de vill inte att vi tar nattbussen

hem själva.

ZOE